

Marty Supreme (2025)

Regie: Josh Safdie | 149 minuten | drama, sport | Acteurs: Timothée Chalamet, Gwyneth Paltrow, Odessa A'zion, Larry 'Ratso' Sloman, Mariann Tepedino, Ralph Colucci, Devorah Shubowitz, Tyler the Creator, George Gervin, Luke Manley, Marinel Tinnirello, Fran Drescher, Sandra Bernhard, Emory Cohen, John Catsimatidis, Géza Röhrig, Koto Kawaguchi, Nick Waplington

Sinds broers Josh en Benny Safdie met hun New Yorkse koortsdromen 'Good Time' en 'Uncut Gems' een frisse, chaotische wind door de indiewereld bliezen, hebben hun films een duidelijk herkenbare signatuur gekregen. Pulserend van rusteloze energie, voortgedreven door personages die voortdurend op het randje van de afgrond balanceren. Nu de broers elk hun eigen pad volgen — Benny met 'The Smashing Machine', Josh met 'Marty Supreme' — blijft die kenmerkende voortstuwende energie intact, al kiest Josh Safdie ditmaal voor een iets minder verstikkend tempo.

'Marty Supreme' speelt zich af in het New York van de jaren vijftig en volgt Marty Mauser (Timothée Chalamet), een gedreven tafeltennisspeler met een droom waar niemand in gelooft. Hoewel hij

al naam heeft gemaakt binnen het kleine wereldje van de sport, weigert Marty genoeg te nemen met lokale faam. Terwijl hij vastzit in het beknellende bestaan van zijn arbeiderswijk — met een familie die hem liever in het gareel houdt en een zwangerschap die hij liever niet onder ogen ziet — ziet hij tafeltennis als zijn ticket naar roem en erkenning. In een tijd waarin de sport door velen smalend als 'pingpong' wordt weggezet, baant Marty zich vol ambitie en een flinke dosis opportunisme een weg in zijn voortdurende zoektocht naar succes.

Marty is egoïstisch, verwaand en zit regelmatig op het randje van het narcistische, maar toch kun je je ogen nauwelijks van hem afhouden. Timothée Chalamet speelt hem als een geboren charmeur met een ouderwetse New Yorkse hustlermentaliteit die zich met zijn verkooppraatjes, leugens en manipulatie steeds een stap vooruit probeert te werken. Desondanks blijft hij innemend: Chalamet laat onder Marty's onuitputtende zelfvertrouwen af en toe glinsteringen van kwetsbaarheid doorschemeren. Achter al die bravoure lijkt af en toe even iemand zichtbaar te worden die nog moet ontdekken wat succes eigenlijk betekent.

Josh Safdie en castingdirecteur Jennifer Venditti tonen opnieuw een bijzonder talent voor casting: van gevestigde sterren tot onverwachte debutanten, maar vooral gezichten die voelen alsof ze al een leven achter zich hebben voordat de camera überhaupt begint te draaien. Geïnspireerde keuzes zoals debutanten Kevin O'Leary — die zich verrassend goed staande houdt tegenover Timothée Chalamet — en Tyler Okonma (ook wel bekend als Tyler the Creator) staan naast gevestigde namen als Gwyneth Paltrow en Fran Drescher. Dat er bovendien een rol lijkt te zijn geschreven op het lijf van cultregisseur Abel Ferrara voelt volledig logisch binnen dit universum. Zelfs in de kleinste bijrollen zijn acteurs te zien die een bepaalde herkenbaarheid en authenticiteit meebrengen — gezichten die lijken te zijn weggelopen uit oudere New York-films — waardoor de wereld van 'Marty Supreme' aanvoelt alsof die al lang bestond voordat Marty er zelf doorheen begon te rennen.

Op papier zou de combinatie eigenlijk niet moeten werken: een jaren-vijftig *period pieced*at wordt voortgestuwd door jaren-tachtig *needle drops* en een score die net zo goed uit een andere tijd lijkt te komen. Toch voelt het nergens geforceerd aan. De muziek geeft de film extra energie en benadrukt hoe Marty voortdurend sneller lijkt te bewegen

dan de wereld om hem heen kan bijbenen. Daardoor krijgt de film soms het gevoel van een herinnering of een zelfgecreëerde mythe — alsof Marty vanuit de toekomst op deze periode terugkijkt.

Daarnaast blijft het natuurlijk een sportfilm. In een genre dat vaak leunt op vaste patronen weet Safdie er een verrassend eigen draai aan te geven. Naast een verhaal over ambitie en zelfverzekerdheid is 'Marty Supreme' uiteindelijk ook een verhaal over volwassen worden en verantwoordelijkheid nemen. Safdie laat die verschuiving subtiel ontstaan, wat de emotionele impact des te harder doet binnenkomen.

Wie had gedacht dat een film over een verwaande tafeltennisspeler in de jaren vijftig, aangedreven door jaren-tachtig muziek zo goed zou werken? Een wervelwind van vliegende pingpongballen, bizarre situaties en aanstekelijke energie — maar tegelijk de meest volwassen film binnen het oeuvre van de Safdies.

Julian Meijer